

The Rebellious Spirit #15
God de vader – gewoon een andere teddybeer.
17 februari 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Toen mijn vader tien jaar geleden stierf, was hij mijn laatste reden om te leven. Na deze intense ervaring heb ik me iedere dag steeds meer alleen gevoeld. Toen ik U ontmoette was het alsof ik mijn vader opnieuw ontmoette. Maar nu voel ik me meer en meer alleen.

Geliefde Osho, wat kan ik doen? Is alleen zijn mijn weg?

Prem Matwala, alleen zijn is niet enkel jouw weg naar de waarheid, het is de weg van iedereen. Het is de enige weg. Je hele benadering vanaf het allereerste begin is verkeerd geweest. Ten eerste, leven is een reden op zichzelf. Op het moment dat je iets anders reden tot leven maakt, ben je op de verkeerde weg beland.

Je zegt, "Toen mijn vader tien jaar geleden stierf, was hij mijn laatste reden om te leven." Dit is een zeer verkeerde benadering, een verkeerde manier om naar dingen te kijken. Ieders vader zal vroeg of laat sterven. De vader van jouw vader moet gestorven zijn... en toch leefde hij.

Je hebt niet voor jezelf geleefd, je hebt altijd iemand anders nodig gehad als reden om te leven. Die reden kan elk ogenblik verdwijnen: de vader zal sterven, de moeder zal sterven, de vrouw kan naar iemand anders gaan, de zaak kan failliet gaan. Als je iets anders dan je eigen wezen reden maakt om te leven, beledig je jezelf, je vernedert jezelf – en dit soort vernedering wordt ondersteund; je vader moet het ondersteund hebben.

Iedere vader wenst, en iedere moeder wenst dat hun kinderen voor hen leven. Het is een vreemd verzoek: als het ingewilligd wordt, dan kan niemand in deze wereld leven, jij moet voor je vader leven, en je vader moet voor zijn vader leven, maar niemand kan voor zichzelf leven, en tenzij je voor jezelf leeft kun je geen enkele vreugde vinden, geen enkel waarachtig geluk. Je hebt je leven gedegradeerd; je hebt je waardigheid verloren, je zelfrespect.

Jouw vader moest voor zichzelf leven en moest voor zichzelf sterven. Jij kon niet voor je vader sterven; hoe kun je voor je vader leven? En het is niet beledigend voor je vader dat jij voor jezelf moet leven.

Als ouders werkelijk begrip hadden, zouden zij hun kinderen helpen om onafhankelijk van hen te zijn, dat ze niet een soort fixatie krijgen – vaderbinding, moederbinding; alle bindingen zijn van een pathologische mind. Alleen vrijheid, en het totaal voor jezelf leven, is een teken van spirituele gezondheid.

Toen ontmoette je mij en je begon hetzelfde oude verhaal opnieuw. Je vader stierf en je moest iedere dag alleen leven. Kon je geen vriend vinden? Kon je geen vrouw vinden om lief te hebben. Kon je niet je eigen leven creëren, gewijd aan muziek of poëzie of dans of schilderen? De vader zal niet altijd bij je blijven.... En dan, mij ontmoetend, verschoof je jouw vaderbinding op mij – zonder zelfs mijn toestemming te vragen. Je had een ruimte en je dacht een vader gevonden te hebben.

Het is niet toevallig dat religies God "de vader" noemen. Dit zijn de ideeën van psychologisch zieke mensen. Christenen noemen hun priesters "vader." Deze religies die God "vader" noemen en religies die hun priesters "vader" noemen – in plaats van je te helpen uit je pathologie, je ziekte te komen – helpen ze je nog zieker, nog meer pathologisch te worden. Hun hele zaak hangt af van jouw ziekte.

Je zou me op zijn minst hebben kunnen vragen of ik je vader wilde zijn. Die zelfde dag zou ik getracht hebben je te overtuigen om je richting te veranderen. Leven is genoeg van zichzelf. Je leeft niet voor iemand anders. Zelfs als je van iemand anders houdt, dan doe je dat om jezelf, omdat je er blij door voelt. De ander is enkel een excuus. Als je van vriendschap geniet, dan is het jouw genieten; de vrienden helpen je enkel om je verlangen te vervullen.

Dan is het een gezond leven, en enkel de gezonde mens, de psychologisch gezonde mens, kan zijn spirituele wezen ontdekken. De zieke mens kan niet bewegen, hij is te veel bezig met zijn pathologische verlangens – die onvervuld zullen blijven, die als wonden zullen blijven. Anders zou de dood van je vader je enorm geholpen hebben om bewust te worden niet meer van iemand anders afhankelijk te zijn.

Maar je hebt je intelligentie helemaal niet gebruikt. Het was je afhankelijkheid van je vader die de droefheid, de ellende creëerde. Nu is de vader er niet meer; de eerste stap van elk intelligent mens zou zijn

dat dit nooit meer zal mogen gebeuren. Je moet leren alleen te zijn.

Dat betekent niet het je afsluiten voor vrienden, voor familie, voor mensen, voor de samenleving – nee. De kunst van alleen te leven betekent niet afstand van de wereld doen; de kunst van alleen zijn betekent eenvoudig dat je niet afhankelijk bent van iemand anders. Je geniet van mensen, je houdt van mensen, je deelt alles met mensen, maar je bent in staat om alleen te zijn, en toch gelukkig. Dat is het pad van meditatie.

Toevallig kwam je hier, en beging je dezelfde fout opnieuw: je stelde mij in de plaats van je overleden vader. Je begon mij te zien alsof ik je vader ben. Maar ik ben van niemand vader ... ik ben niet eens getrouwd! Het is erg vreemd dat God, die niet eens getrouwd is, "vader" genoemd wordt, priesters die niet eens getrouwd zijn, die helemaal geen kinderen hebben, worden "vader" genoemd. Maar zij worden "vader" genoemd omdat op een dag iedereen zijn vader zal gaan missen; dan zullen zij de plaatsvervanger zijn. Zij zijn plaatsvervangende vaders, maar zij zijn ook sterfelijk, dus kunnen ze ook elk moment sterven. Zelfs de Paus kan elk moment opstappen. Dus de religies hebben een eeuwige vader gecreëerd – God zal tenminste altijd bij je blijven; en alle religies definiëren God als overal aanwezig zijnde – alomtegenwoordig; alle macht bezittend -- almachtig; alles kennend – alwetend.

Ik heb over een non gehoord die haar bad nam in een gesloten badkamer met haar kleren aan. De andere nonnen vonden dat dit een soort zwakzinnigheid was. Ze vroegen de non, "Wat bezielt je? Waarom doe je de kleren niet uit en neem een goede douche?"

Ze zei, "Hoe kan ik dat doen? Want God is overal aanwezig."

Zelfs in de badkamer, met gesloten deuren, ben je niet alleen. God schijnt een soort voyeur te zijn, dus wanneer je de deur van de badkamer sluit, kijk dan goed rond – hij moet zich ergens in een hoekje verstopt hebben om te kijken wat er gaande is.

De non had logisch gezien gelijk omdat, als de hypothese van Gods alomtegenwoordigheid waar is, dan kan hij beslist de badkamer niet uitgaan vanwege een vrouw die een bad neemt – hij is niet zo veel heer. Zelfs als hij buiten was, als de dame een bad neemt zou hij de badkamer binnen komen; de non deed absoluut iets logisch. Maar deze God is gewoon gecreëerd om die mensen te helpen die altijd behoefte hebben aan een vaderfiguur die hen beschermt, die hun zekerheid is, die hun overleefd houdt. Zonder hem, zullen ze verlaten zijn in deze onmetelijke existentie.

Je brengt het idee zelfs hier. Maar ik kan je pathologie niet ondersteunen. Ik ben hier om allerlei soorten psychologische ziekten te vernietigen, om je een spiritueel welzijn te geven.

Het eerste beginsel is: vrijheid van iedereen: vader of moeder, echtgenoot of vrouw. En onthoudt, ik herhaal het nog eens, vrijheid betekent niet dat je afstand moet doen. In feite, zijn de mensen die afstand doen niet vrij: ze doen afstand uit angst; ze zijn bang dat als ze niet aan huis ontsnappen, ze niet vrij kunnen zijn. Maar als ze in huis niet vrij kunnen zijn, kunnen ze zelfs in de Himalaya niet vrij zijn. Ze kunnen dan alleen in de Himalaya zitten, maar ze zullen aan hun vrouw denken, aan hun kinderen, aan hun vader, aan hun moeder, aan hun vrienden. De hele menigte zal er zijn.

Je moet de kunst van meditatie leren. De hele kunst bestaat uit een eenvoudig feit: ga naar binnen, want daar is geen gezelschap, geen vader, geen moeder; je bent alleen – absoluut alleen. Ga naar binnen en vindt je wezen; en plotseling zal je eenzaamheid door een transformatie gaan; je eenzaamheid zal alleen zijn worden. Eenzaamheid is ziek, alleen zijn is mooi, onmetelijk mooi.

Je zegt, Matwala: "Nu, met U, voel ik me meer en meer alleen." Dat is mijn hele werk, om mensen steeds meer alleen te laten voelen. Maar onthoudt, alleen voelen is geen eenzaamheid. Het onderscheid is subtiel, maar moet goed begrepen worden; als je eenzaam bent, dan mis je iemand; toen je jouw vader miste, was je eenzaam. Als je niet iemand mist maar je jezelf gevonden hebt, dan zul je alleen zijn maar niet eenzaam. En alleen zijn is zo mooi. Alle ketens zijn weggevallen, alle relaties zijn verdwenen, niets verontreinigt je bewustzijn. Je bent als een ceder van Libanon alleen staand, hoog in de lucht; hoe hoger je komt, des te meer alleen je zult worden.

Dus wanneer je bij het hier zijn je steeds meer alleen voelt, is het perfect goed. Maar ik weet dat je het verkeerde woord hebt gebruikt, je wilde zeggen, "steeds meer eenzaam." Als je het alleen zijn voelde, had je ook een geweldige vreugde in je voelen opkomen – de vreugde die enkel vrijheid kan brengen, een gelukzaligheid die tot je komt van je eigen innerlijke kern. En omdat je jezelf kent, weet je dat er geen dood is; vandaar dat er geen behoefte is aan enige zekerheid, geen behoefte aan enige bescherming.

Vanuit dit alleen zijn ontstaat liefde – je zult verbaasd zijn als je dit hoort – want alleen een mens die zo vol vreugde is kan liefhebben. Alleen een mens die zo overloopt van gelukzaligheid kan delen, kan het aan iemand als geschenk geven. Liefde is niets anders dan je vreugde delen – maar eerst moet je jouw centrum van zijn vinden.

Matwala, je vraagt, “Wat kan ik doen? Is alleen zijn mijn pad?”

Het is zeker ook jouw weg, maar het is de weg van iedereen. Het is de enige weg. Maar herinner het onderscheid te maken tussen eenzaamheid en alleen zijn: eenzaamheid is een ziekte die vernietigd moet worden; alleen zijn is een enorme revolutie – vrijheid van alles, geen afhankelijkheid van wat dan ook, geen fixatie je bent jezelf genoeg; niets anders is nodig.

In India zijn veel grote meesters geweest die naakt leefden, maar het Westen kent slechts een man, Diogenes. En ze hebben hem genegeerd, zijn filosofie genegeerd. Maar hij was zo’n zeldzaam mens dat zelfs Alexander de Grote hem wenste te ontmoeten, omdat hij zoveel mooie verhalen over deze man had gehoord.

Hij had gehoord dat hij een lantaarn droeg bij daglicht, een verlichte lantaarn. En als hem werd gevraagd, “Wat voor soort nonsens is dit? Eerstens ben je naakt; en ten tweede in het volle daglicht draag je een verlichte lantaarn?” Diogenes zei gewoonlijk, “Ik ben naakt omdat kleding een afhankelijkheid was. Ik moest iemand vragen, en daar houd ik niet van. En het duurde slechts een paar jaar totdat ik aan de seizoenen gewend was, net als de dieren. Nu voel ik de zomer niet, ik voel de regen niet, ik voel de winter niet; integendeel ik geniet de verandering van de seizoenen. En ik draag de verlichte lantaarn omdat ik op zoek ben naar een authentiek mens. Ik wil elk gezicht zien om te kijken of het een masker is of niet.” En mensen vroegen dan, “Heb je al iemand gevonden met zijn origineel gezicht?” Hij zei, “Nog niet.”

Alexander had gehoord dat hij in het begin een bedelnap droeg – net als Gautama Boeddha. Op een dag ging hij naar de rivier want hij was dorstig – enorm dorstig. Het was een hete zomerdag, en toen hij dicht bij de rivier kwam, kwam een hond aanrennen, passeerde hem, sprong in de rivier en begon water te drinken. Diogenes dacht, “Dit is geweldig! Geen bedelnap, niets. Hij was achter mij en springt me voorbij. Als een hond zonder bedelnap kan, is het beneden mijn waardigheid om een bedelnap te dragen.” Eerst gooide hij de bedelnap in de rivier, en toen sprong hij er in, net als de hond, en dronk van het water. Hij zei, “Het was zo’n vreugde.”

Zulke verhalen had Alexander over hem gehoord. Dus toen hij naar India ging, en hij hoorde dat Diogenes erg dichtbij was, hij leefde daar bij de kant van de rivier, stopte Alexander en zei, “ik zou de man willen zien. Ik wil deze gelegenheid niet missen. Ik heb zoveel over hem gehoord.”

Het was ochtend, een winterochtend, en de zon was aan het opkomen. Diogenes lag op het strand van de rivier, voor een zonnebad. Hij stond zelfs niet op toen Alexander er aankwam. Alexander zei, “Ik heb zoveel over je gehoord en ik genoot van al die kleine anekdotes over je leven. Ik wilde je zien, en al bij het zien kan ik begrijpen dat je een mooi mens bent.”

Hij had zo’n mooi lichaam, bijna als een beeld, en was zo vreugdevol dat Alexander zei, “Ik zou je graag een geschenk geven. Vraag gewoon – wat dan ook! Voel je niet verlegen. Wat je ook vraagt – zelfs als je mijn hele rijk vraagt -- ik zal het je geven.”

Diogenes lachte. Hij zei, “Dat is niet hetgeen waardoor ik me in verlegenheid voel. Ik ga iets anders vragen... daarom voel ik me in verlegenheid.”

Alexander zei, “Zeg het gewoon.”

Hij zei, “Ga gewoon een beetje op zij staan, want je staat voor de zon en ik neem mijn zonnebad, en dit is niet mijn tijd van bezoek ontvangen.” En hij sloot zijn ogen.

Dat is het enige wat hij vroeg van de man die de wereld veroveraar was. Alexander moet zich een arme bedelaar gevoeld hebben in vergelijking met Diogenes. Hij gaf niets om zijn keizerrijk, en toch voelde hij verlegenheid om zo’n klein ding te vragen: “Ga eens een beetje opzij. Ik neem mijn zonnebad.”

Deze mensen kennen de schoonheid van het alleen zijn. Ze zijn van alle lasten ontdaan. Ik zeg niet dat je naakt moet zijn en al je bezittingen moet weggoeien. Een enkele keer is een Diogenes goed – maar ik vertel je wel dat je niet hebberig moet zijn. Bezittingen doen er niet toe; je moet niet bezitterig zijn. Je kunt alles gebruiken wat de existentie voor je beschikbaar heeft gemaakt – maar raak er niet aan gehecht.

Ik ben door de hele wereld veroordeeld vanwege mijn drieënnegentig Rolls Royces – maar niemand nam de moeite op te merken dat ik nooit achterom keek: Wat gebeurde er met die drieënnegentig Rolls Royces? Je kunt de hele wereld in je handen hebben; waar het om draait is: raak niet gehecht. Ik heb nooit achterom gekeken.

Een paar sannyasins hebben zelfs die Rolls Royces gekocht denkend dat als ik ze nodig heb, ze hen opnieuw aan te kunnen bieden. Ze hebben me geschreven, ze hebben me gebeld: “We hebben een van de wagens en we gebruiken haar niet. We bewaren haar; als U haar terug wilt....”

Ik zei, “Wat voorbij is, dat is voorbij. Jullie gebruiken haar. Jullie genieten ervan. Onthoudt alleen dat je Meester nooit naar iets achterom kijkt.”

Het gaat er niet om dat je niets mag bezitten – maar wees niet bezitterig. Geniet van alles in de wereld – het is er voor jou; maar geniet zoals je van het moment geniet – raak er niet door bezeten. Wees niet als die twee dronkaards die op een volle maannacht onder een boom lagen, genietend van de volle maan. Een van hen zei, “Soms denk ik dat ik de maan moest kopen.” De ander zei, “Vergeet dat maar gauw want ik ga haar niet verkopen.” Geniet er gewoon van – waarom al die moeite van kopen en verkopen?

Je alleen zijn is een intense, innerlijke ervaring. Het is de ervaring van je eigen bewustzijn. Er is zelfs niet een schaduw van ellende of pijn. Het is zuiver gelukzaligheid, het is een absolute zegening, alsof God deze op je neerregent. Enkel als je alleen bent stort God zich over je uit – alleen dan.

Dus Matwala, onthoudt het is de enige manier naar gelukzaligheid, naar vrijheid, naar waarheid, naar goddelijkheid, naar eeuwig leven. Wees aan niets verslaafd en wees psychologisch niet gefixeerd – door je vader, door je moeder, door je vriend. Altijd als ik mensen zie die gefixeerd zijn – en er zijn zelden mensen die het niet zijn – herinner ik me kleine kinderen op spoorweg stations, luchtvaarthallen, hun teddybeer dragend – vuil, stinkend, vettig, bijna er uitzien als Italianen, alsof ze volgestopt zijn met spaghetti. Maar zij houden zich aan hen vast, ze kunnen niet zonder hen slapen. Waar ze ook naar toe gaan, ze dragen hun teddybeer mee.

Jullie hebben ook je teddybeer, maar zij zijn niet zichtbaar. Het is oké voor kleine kinderen maar je zou dit soort kinderachtige psychologie achter je moeten laten; je zou meer volwassen moeten worden.

Geen Katholiek kan volwassen zijn, geen ander godsdienstig persoon kan volwassen zijn, want er is altijd de teddybeer boven – God. Ze kunnen niet leven zonder een valse hypothese, een leugen, maar die leugen helpt – het geeft je een zekere troost. Zoeken naar troost of vertroosting is achterlijk blijven. Kom uit deze achterlijkheid en wordt volwassen.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Er is een groeiend bewustzijn van wanneer ik niet “mezelf” ben. In meditatie, en als ik in Uw tegenwoordigheid ben, in de goede momenten, dan is er geen “mij.”

Geliefde meester, wat bedoelt U als U zegt “wees jezelf?”

Prem Purna, het is een van de grootste uitspraken die Socrates maakte: “Ken uzelf.” Maar ik heb altijd gedacht dat het niet compleet is. Tenzij een andere uitspraak wordt toegevoegd, zal het niet volledig zijn, en die uitspraak is: “Wees jezelf.” Om je zelf te kennen moet je eerst jezelf zijn; hoe kun je anders kennen? Het tweede is: als je de innerlijke wereld van het mysterie binnengaat, van het jezelf zijn, het jezelf kennen, zul je op een punt komen waar je bewust word dat het woord ‘zelf’ verwarrend is – verwarrend in de zin dat het twee betekenissen heeft. Zijn ware betekenis is je ziel; en de pseudo betekenis is je ego. En dat veroorzaakt het probleem: Wanneer wij het woord ‘jezelf’ gebruiken, bedoelen we meestal je ego, het ik. Wanneer Socrates zegt, “Ken Uzelf,” of als ik zeg, “Wees jezelf,” gebruiken wij het woord ‘zelf’ niet in de zin van ego. We gebruiken het woord ‘zelf’ in de werkelijke betekenis van ziel – je bewustzijn. Dat zal je verklaren waarom je in verwarring bent.

Je bent in verwarring omdat je gewend bent aan de taalkundige betekenis van het woord, maar niet aan de existentiële betekenis ervan. Het ‘zelf’ als ego zal afwezig zijn als het ‘zelf’ van de ziel bij je aanwezig wordt. Deze twee betekenissen zijn erg gevaarlijk. Of je kunt een ego zijn of je kunt een ziel zijn, en het woord ‘zelf’ wordt gebruikt voor beiden. Als je jezelf wenst te kennen, moet je als ego afwezig zijn, als een entiteit gescheiden van de existentie. Je moet zuiver tegenwoordigheid worden.

Het ego is je persoonlijkheid, het ego is je persoon, en de ziel is je tegenwoordigheid; het is niet een persoon.

Dus als je hier bij mij bent, voel je alsof je niet bent: "In meditatie, en in Uw tegenwoordigheid zijnde, in de goede momenten is er geen mijzelf." Dat is absoluut waar. Dat is de juiste ruimte, waarin je jezelf kunt kennen – als jij niet bent en er enkel een zeker "zijnde" is; geen 'ik' maar enkel een existentiële 'isheid' – geen begrenzing eraan, gewoon een oceanisch gevoel.

Dus er is geen contradictie. In je goede momenten merk je dat je niet bent. Wacht nu nog een beetje langer: ga dieper in deze staat van het niet jezelf zijn en je zult de enorme diepte ontdekken van je 'isheid', van je wezen.

Een zekere Taoïstische meester Hui Hi, zei gewoonlijk tegen zijn discipelen: "Wanneer je mij tegenkomt, laat jezelf dan erbuiten." En hij was niet een van de zogenaamde heiligen waar je gewoonlijk iets over te horen krijgt. Hij droeg steeds een grote stok; als een discipel aankwam met zijn ego, kreeg deze een flinke klap. Dus de discipelen waren gewoonlijk erg bang om de kamer van de meester binnen te gaan, tenzij hun meditatie compleet was, tenzij zij er absoluut zeker van waren dat zij nu zichzelf buiten konden laten, waar zij hun schoenen lieten, en konden binnengaan... En als er een discipel binnenkwam zonder zijn 'zelf', omhelsde de meester hem met onmetelijke liefde.

Prem Purna, je hebt reeds het halve proces gedaan – dat in goede momenten, in gelukzalige momenten, hier zittend, luisterend naar mij, of mediterend je jezelf niet vindt. Wacht gewoon een beetje langer. Wanneer elk spoor van jezelf is verdwenen en je enkel ruimte bent, zal het zijn in je ontstaan zoals een grote piek plotseling uit de oceaan opkomt. Het gebeurt soms dat er plotseling een eiland ontstaat in de oceaan – een ogenblik tevoren was het er nog niet en nu is het er. Je zult verbaasd zijn dat de grootste bergen in de wereld, de Himalaya, de jongste bergen zijn. In het oudste Hindoe boek, Rig Veda, wordt de Himalaya niet genoemd. Het is erg vreemd, want het werd zo dichtbij de Himalaya geschreven. Ze hebben rivieren genoemd – zelfs een rivier, die sindsdien verdwenen is – maar ze hebben de Himalaya niet vernoemd. De Himalaya zijn erg nieuw, erg jong, erg fris, en groeien nog steeds. Elk jaar worden ze een voet hoger.

De oudste berg in de wereld is de Vindhyaal. Mijn dorp, waar ik geboren werd, is heel dicht bij Vindhyaal. Hij is zo oud, dat net als een oude man hij niet rechtop kan staan; net als een oude man, staat hij gebogen. Een prachtig verhaal is uit zijn situatie ontstaan.

Een groot verlicht meester, Agastya, ging naar het zuiden. En Vindhya boog zich om de voeten van Agastya aan te raken, en de meester zei, "Vindhya, blijf in deze positie – want het zal voor mij makkelijker zijn om over je heen te komen in deze positie. Als je rechtop staat – ik ben oud... zal het erg moeilijk voor me zijn. En spoedig zal ik terugkeren. Mijn discipelen hebben me voortdurend uitgenodigd, en nu, ziende dat dood erg dichtbij is, zal ik hun verlangen vervullen. Dus ik ga hen bezoeken, en ik zal weldra terug zijn – dus ga niet terug staan in je oude rechte positie."

Agastya stierf in het zuiden, hij kwam nooit terug; en Vindhya wacht nog steeds, voorover gebogen, op het terugkomen van de meester. Het moet duizenden jaren geleden zijn dat de meester naar het zuiden ging....

Het verhaal moet ontstaan zijn vanwege de situatie van Vindhyaal. Vindhya is de oudste berg in de wereld; hij kwam uit de oceaan in de allereerste dagen van deze planeet. En De Himalaya is de laatste, de jongste – bijna een kind in vergelijking met Vindhyaal.

Als je in een ruimte van het geen zelf zijn kunt blijven, in een staat van egoloosheid, dan is er de mogelijkheid van een plotseling ontstaan van de Himalaya piek van je eigen wezen. Je zult voor de eerste keer je werkelijkheid zijn; en tegelijkertijd zul je weten wat het is. Het is onsterfelijkheid, het is eeuwigheid. Het is er vanaf het allereerste begin – en zal er blijven tot het allerlaatste einde.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Ik dacht dat U dit wel mooi zou vinden – van Walt Whitman's tocht naar India:

Vaar voort – koers enkel naar diepe wateren.

Onbekommerd, o ziel, verkennend ik met U en Gij met mij,

Want wij zijn op weg waar zeelui nog niet durfden gaan.

*En we zullen het schip riskeren, met onszelf erbij.
O mijn dappere ziel!
O verder, vaar verder voort!
O vreugde van te wagen, doch veilig! Zijn zij niet allen de zeeën van God?
O verder, verder, vaar verder voort!*

Prem Turiya, Walt Whitman is misschien de enige mens in de hele geschiedenis van Amerika die heel dichtbij een mysticus komt. Voor de rest is de Amerikaanse mind heel erg oppervlakkig. Het kan niet anders dan erg oppervlakkig zijn want het is slechts driehonderd jaar oud. Het is een kinderlijke mind die nieuwsgierig is naar alles: het gaat door dit te vragen en dat en zelfs voor je hebt geantwoord, is het met een andere vraag bezig. Het is niet erg geïnteresseerd in het antwoord; het is enkel nieuwsgierig, het wil alles tegelijk weten. Het gaat van de ene godsdienst naar de andere, van de ene meester naar de andere meester. Het gaat antwoorden zoeken aan het verste eind van de wereld, maar alles blijft bijna als een modeverschijnsel.

De psychologen hebben ontdekt dat in Amerika alles niet langer dan drie jaar duurt. Dat is de doorsnee limiet voor elk gewoonte – een bepaalde tandpasta, een bepaalde soep, een bepaalde shampoo, een bepaalde haarcrème, een bepaalde guru – ze komen allemaal op dezelfde markt terecht. Nu hoor je niets meer van de Beatles. Net twintig jaar geleden waren ze de top; nu interesseert het niemand wie ze zijn. Wat is er met die arme kerels gebeurd? Nu hoor je de Talking Heads; hetzelfde zal hen overkomen. Gedurende deze twintig jaar zijn veel muzikanten en veel dansers, veel zangers aan de top geweest en weer verdwenen. Het is berekend dat in Amerika elke persoon zijn baan elke drie jaar verandert, zijn vrouw elke drie jaar verruilt, zijn woonplaats elke drie jaar verwisselt. Drie jaar schijnt lang genoeg te zijn; iets nieuws is nodig.

Walt Whitman lijkt een zeldzaam mens om in Amerika te zijn geboren. Hij zou ergens in het Oosten geboren moeten zijn – en hij was enorm geïnteresseerd in het Oosten. Dit kleine stukje wat Turya heeft gestuurd is van zijn lange gedicht, Tocht naar India.

*Vaar voort – koers enkel naar diepe wateren.
Onbekommerd, o ziel, verkennend ik met U en Gij met mij,
Want wij zijn op weg waar zeelui nog niet durfden gaan.
En we zullen het schip riskeren, met onszelf erbij.*

Hij zegt hier dat een spirituele zoeker bewust moet zijn dat hij in onbekende wateren gaat waar geen zeeman ooit durfde te gaan. En het risico is niet klein want de uitdaging is “Koers enkel naar diepe wateren” ... laat de ondiepe wateren voor de oppervlakkige mind. Zij die hun eigen diepte wensen te kennen moeten koersen naar diepere wateren.

*Vaar voort – koers enkel naar diepe wateren.
Onbekommerd, o ziel, verkennend ik met U en Gij met mij,
Want we zijn op weg waar zelfs zeelui niet durfden gaan... “*

Ons doel is waar niemand ooit durfde gaan. “En we zullen het schip riskeren” – als het ergste zich voordoet, zijn we bereid “Het schip te riskeren en onszelf erbij.” Maar we zijn vast besloten het onbekende te verkennen. Het is een enorme mooie tocht voor elke zoeker naar waarheid, elke onderzoeker naar het ultieme mysterie van het bestaan: ondiep water zal hierbij niet genoeg zijn.

Mensen willen alles zonder iets te riskeren, en het is hierdoor dat er zoveel uitbuiters zijn. Ze zeggen je, “Ga gewoon iedere Zondag naar de kerk, en je hoeft je geen zorgen te maken. Geloof in Jezus Christus, en op de dag des oordeels zal hij hen uitkiezen die in hem geloofden. Ze zullen het paradijs binnengaan; en zij die niet gekozen zijn door Jezus zullen voor eeuwig in de hel terecht komen.”

Een erg goedkope, erg oppervlakkige oplossing: geloof gewoon in Jezus Christus. Hindoes zeggen hetzelfde: “Geloof gewoon in Krishna. Herhaal gewoon steeds, ‘Hare Krishna, Hare Rama.’”

Een paar dagen geleden zag ik in een nieuwsbericht, dat het hoofd van de Hare Krishna, Hare Rama beweging in Europa gevlucht was met al het geld terug naar Amerika, enkel zijn naam was Indiaas. Hij had al zijn volgelingen honger lijdend achter gelaten in Frankrijk. De Amerikaanse mind is zo op de dollar georiënteerd

dat als het aankomt op de keuze tussen een dollar en God, hij de dollar zal kiezen – want God zal er voor altijd zijn. Eerst de dollar maar hebben, dan zien we wel wat God betreft. En trouwens hoe kun je zonder dollar het koninkrijk van God binnengaan? ... een weinig aalmoes zal nodig zijn.

En wat is het dat je kiest? Als je God kiest – onnodige moeilijkheden. Je kunt geen vierentwintig uur per dag met God leven, want precies het idee God is beoordelend. God zal je voortdurend zijn oordeel geven : je doet het verkeerd, je doet iets fout ... dit is een zonde... ik zal je in de hel storten. Ik denk niet dat enig mens gezond kan blijven en vierentwintig uur met de zogenaamde God kan leven. Het is goed dat niemand tot nu toe zo onfortuinlijk was om zo'n ervaring te hebben.

Walt Whitman is een van de mensen die in Amerika helemaal niet begrepen wordt – en toch is hij de enige waarop Amerika trots kan zijn.

O mijn dappere ziel!

O verder, vaar verder voort!

O vreugde van te wagen, doch veilig! Zijn zij niet allen de zeeën van God?

Zit niet in over veiligheid. Is deze hele existentie niet één? Zijn jij en de existentie gescheiden? Behoor je niet tot dezelfde bron, dezelfde God? Al deze zeeën zijn van God, dus je bent veilig. Maak je geen zorgen; je kunt "Het schip riskeren en jezelf erbij," – en toch ben je veilig in de handen van de existentie.

O verder, verder, vaar verder!

Ga zo ver als mogelijk is. Laat geen plaats onverkend. Hij zegt deze woorden niet over de buitenwereld; hij zegt dat deze werelden binnen in jou zijn. Wanneer hij zegt, "Verder en verder," versta hem dan niet verkeerd. Zijn bedoeling in het hele gedicht – dit is slechts een passage, een gedeelte – is om naar binnen te gaan en alles te riskeren – "Het schip, en onszelf erbij."

En er is geen reden om bezorgd te zijn over zekerheid, over veiligheid, want dit alles is deel van één geheel. Deze hele existentie te zien – van buiten en van binnen – is een onmetelijk inzicht; slechts heel zelden reikt een dichter tot zo'n hoogte.

Hij had iets van de mysticus in zich. Ofschoon hij in Amerika werd geboren, had hij iets van het Oosten in zich; vandaar, deze 'Tocht naar India.' India is gedurende eeuwen het symbool geweest van de innerlijke reis. Het is niet enkel een politieke entiteit – het is een spiritueel verschijnsel. Zo ver terug als we ons kunnen herinneren, zijn mensen vanuit de hele wereld naar India gekomen op zoek naar zichzelf. Iets is er in het klimaat alleen al, iets in de vibraties ook, die helpen.

Ik heb het gezien – rond de wereld gaande kon ik het gade slaan – en het was een erg onbegrijpelijke ervaring. En zij die hier zijn en die ook in de commune in Amerika zijn geweest, voelen het allemaal. Zo veel brieven komen er: "Het is vreemd... we waren vijf jaar lang in de commune, maar we voelden nooit dezelfde vreugde, met hetzelfde zingen, met hetzelfde dansen al wat we nu hier voelen." En ik nam ook het feit waar dat omdat er geen spirituele erfenis is, de lucht leeg is, droog. Het heeft niet de sappen die de ziel voeden.

En bij de tour rond de wereld kon ik het verschil zien. Voor misschien wel duizenden jaren is het oosterse genie voortdurend op zoek geweest naar de ziel, het heeft een bepaalde atmosfeer gecreëerd. Als je in het Oosten mediteert, lijkt het alsof alles helpt: de bomen, de aarde, de lucht. Als je in Amerika mediteert, moet je alleen mediteren – er komt geen hulp van ergens anders.

In Spanje, in Portugal was er beslist mogelijkheid om een andere commune te creëren, maar ik zag dat hetzelfde weer zou gebeuren. De hele inspanning van vijf jaar in Amerika werd eenvoudig vernietigd door fanatieke Christenen – die niets van religie begrijpen – en de fanatieke politici.

Ze waren in feite bang van de commune. Het werd hun belangrijkste zorg: de procureur generaal verklaarde, "Onze prioriteit is de commune te vernietigen," en de commune deed absoluut niemand kwaad.

Maar ik kan het begrijpen: voor het oog onzichtbaar vibreerde de commune op een andere golflengte; het was geen deel van Amerika, en het kon nooit deel van Amerika zijn. De vibraties waren zo sterk dat er geen manier was om deze te verslaan – want Amerika weet niets van spiritualiteit; het is altijd oppervlakkig gebleven.

En rond de wereld gaande was mijn ervaring dezelfde. Het oosten is politiek en economisch achteruit gegaan, maar het draagt nog steeds een schaduw van haar gouden hoogten. En zij die op zoek naar zichzelf

zijn, zullen hier, in dit derde wereld land enorme voeding vinden voor hun ziel.
Wetenschappelijk, technologisch, is het niet gevorderd; en armoede groeit elke dag nog steeds meer. Maar toch, ondanks dit alles, blijft ze het rijkste land ter wereld voor zo ver het de spirituele zoektocht betreft.

Oké, Vimal?

Ja, Osho.